

LIESLOTJE EN HET VLIEGENDE VEULEN

“Lieslotje en het vliegende veulen.”

Gratis boek voor kinderen rond 8 jaar

geschreven en geïllustreerd

door PetraLouise Muris.

© Let op! Alle gratis werken zijn geregistreerd!

*Alle geschreven en geïllustreerde GRATIS kinderboeken hebben het
alleenrecht via de kindvriendelijke site kinderboek-online.nl en via mijn
site petralouisemuris.nl te worden uitgegeven*

*Geen enkel boek van bovenvermelde mag via uw sites, nieuwsgroepen,
p2p netwerken en torrents op te halen zijn!*

Lees de voorwaarden op kinderboek-online.nl

BLADZIJDE

HOOFDSTUK

3

1 Ik wil een paard.

8

2 Vlekje.

14

3 Een veulen met vleugels.

18

4 Lieslotje en de boeven.

22

5 Adrie liegt.

(Een veulen is een babypaard)

HOOFDSTUK 1

IK WIL EEN PAARD.

Pappa vraagt: 'Lieslotje wat wil jij op jouw verjaardag?'

Lieslotje denkt na: 'ik wil niks.'

'Toe nou, jij weet toch wel iets dat jij wilt hebben?'

'Nee, ik heb een step en een fiets.

Krijtjes, knikkers en een springtouw.

Ik wil geen pop en ook geen stiften.'

'Dan wordt het moeilijk, misschien geef ik dan een leuk spelletje.'

'Ik wil ook geen spel.'

'Goed zo,' reageert papa boos: 'dan krijg jij niets!

Dat is lekker goedkoop!'

'Ik weet toch iets leuks,' zegt Lieslotje vlug:

'ik wil een paard! Ik wil een zwart paard, rijlaarzen een helm, een rijbroek en een zweepje.'

'Nou, nou, jij vraagt nogal wat, dat is helemaal niet goedkoop. Weet jij niets anders?

Iets dat niet zo duur is?'

Lieslotje kijkt zuur. 'Nee, ik weet niets.

Als ik geen paard krijg hoef ik niks anders!'

Papa moppert: 'goed, dan krijg jij niets.

Ik heb het jou gevraagd, nietwaar?'

Lieslotje droomt vaak over zwarte paarden.

Dan wil zij hen knuffelen en aaien .

Zij hoopt toch zo dat zij er één zal krijgen!

Haar papa weet nu dat zij een paard wil hebben en mama weet het ook. Haar verjaardag komt meer en meer dichtbij. Het is bijna zover.

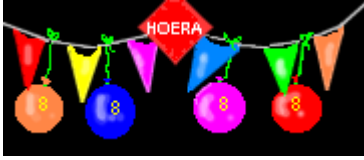

Nu het 2 juli is, hangt de huiskamer vol kleurige slingers. Lieslotje is vandaag jarig, zij is acht jaar geworden. Zij komt stampend de trap af en bewondert de mooie kamer. Dan loopt zij naar het raam om te zien of er een paard in de tuin staat.

Zij schrikt, er staat geen paard.
Zij ploft neer op een stoel, zij kijkt erg kwaad.
Papa zingt voor haar en geeft een smal rechthoekig pakje. Lieslotje kijkt ontevreden.
Zij weigert het pakje open te maken.
In plaats daarvan smijt zij het op de tafel.

Een theekopje valt om en de hete thee druipt over het leuke papieren tafelkleed op de vloer.

Papa grist het pakje van de tafel en gooit het onder in de kast.

‘Ondankbaar kreng! Ik geef het wel aan jouw neef die is ook bijna jarig. Jij krijgt inderdaad niks!’

Lieslotje huult: ‘ik wil het toch papa. Geef mij toch maar dat pakje.’

Papa geeft haar het pakje waarop zij meteen het papier eraf scheurt.

‘Ezeltje prik? Wat een stom spel, dat is voor baby’s papa!’

Haar vader hoort het niet want hij spoelt een vaatdoek uit in de keuken.

Intussen gooit Lieslotje het spel buiten in de vuilnisbak.

Zij moppert: ‘zo daar hoort het thuis!’

Ik wilde een paard, ik krijg niet eens een paard.

Misschien krijg ik dat paard van mama die komt vanmiddag.’

Lieslotjes ouders zijn gescheiden, zij wonen niet meer bij elkaar.

Zij hielden niet meer van elkaar, zij maakten veel ruzie. Dat was heel naar.

Toch komt mama vanmiddag.

Dat vindt papa beter, hij belooft heel lief te blijven.

De klok slaat 2 uur als mama, oma en opa er zijn.
Zij hebben 3 pakjes bij zich.

Lieslotje is kwaad, zij laat het niet merken.

Zij pakt alle pakjes uit.

‘Drie spelletjes erbij, dank jullie wel!’

Lieslotje meent het niet, zij wil helemaal niet bedanken.

Laat staan dat zij er een kusje voor wil geven.

Oma vraagt een kusje, dus geeft zij het maar.

Mama wil ook een zoen en opa wijst ook naar zijn wang.

Dan ziet mama dat er iets mis is, zij denkt dat Lieslotje ongelukkig is bij papa.

‘Kom eens hier,’ zegt zij: ‘jij kijkt zo ongelukkig. Fluister eens in mijn oor waarom jij zo ongelukkig kijkt.’

Lieslotje kan haar tranen niet bedwingen, zij huilt: ‘ik wilde een paard!’

Mama glimlacht: ‘is dat alles? Ik dacht dat er iets anders aan de hand was.

Dat papa niet lief was, ofzo.

Jij moet weten meisje, dat een paard erg duur is.

Hij heeft een stal nodig, hij moet in een manege wonen. (zeg maa neesje)

Het paard moet eten en geborsteld worden.

Zijn hoefjes moeten schoon en hij moet gewassen worden.

Jij moet altijd met hem rijden want hij moet bewegen.'

'Ik pluk wel gras hoor! Een paard lust gras en gras kost niets!'

Mama zegt: 'gras is wel lekker maar hij heeft vitamientjes en veel aandacht nodig net als jij.

Hij moet speciaal voer hebben en soms naar de dokter voor een prik of voor zijn tanden of als hij ziek is. Soms heeft hij nieuwe hoefijzers nodig.

Dat kost allemaal veel geld en veel tijd.

Mama heeft niet zoveel geld en tijd, papa ook niet en oma en opa ook niet.

Begrijp jij dat, Lieslotje?

Wij kunnen jou dus alleen maar een klein cadeautje (zeg kaa dootje) geven.'

Lieslotje huilt teleurgesteld.

Dan komt papa binnen met een taart waarop acht kaarsjes branden.

Hij zingt opnieuw en geeft haar een zoentje. 'Gefeliciteerd grote meid!

Ik heb Ezeltje prik maar uit de vuilnisbak gevist, misschien wil jij het aan jouw buurmeisje geven.

Je snapt wel dat jij niets anders krijgt, behalve deze taart dan. Ik hoopte dat jij blij zou zijn.'

Lieslotje veegt haar tranen weg, toch is zij nog steeds boos.

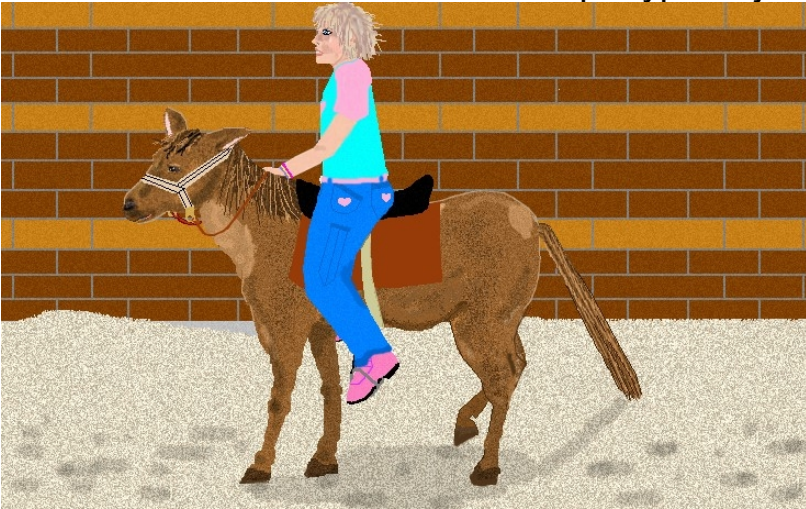
HOOFDSTUK 2 VLEKJE.

Vandaag is er feest in het dorp, er wordt een grote winkel geopend.

Voor de deur staat een draaimolen.

Er zijn suikerspinnen te koop en je kunt touwtje trekken.

Er staan grijpautomaten met leuke cadeautjes erin en helemaal achteraan staan lieve ponypaardjes.

Voor twintig eurocent mag je een ritje op hun rug maken.

Er staan bruine maar ook zwarte en een gevlekte.

Lieslotje wil op een gevlekte pony, die vind zij het mooist. Zij wil vandaag alleen maar pony rijden.

Zij vermaakt zich een tijdje kostelijk met “Vlekje” maar papa wil naar huis, hij is moe van het staan en het wachten.

‘Kom Lieslotje, thuis drinken we limonade.’
‘Nee,’ zegt Lieslotje: ‘ik wil nog een keertje.’
‘Nog één keer meisje maar dan gaan we echt weg.’

Omdat andere kinderen ook op haar pony willen, wacht Lieslotje totdat niemand meer op de gevlekte pony wil.

Nu het weer rustig is, klimt zij op de pony.
Opeens vraagt zij zich af of het arme beestje niet moe is. Het heeft al uren in de rondte gewandeld.
Zij vindt “Vlekje” een beetje zielig.

Als haar ritje erop zit vraagt zij: ‘meneer worden deze paardjes nooit moe?’

De meneer klopt de pony liefkozend.

‘Deze mag rusten Lieslotje, zo heet jij toch?’

Bontje krijgt een veulen.

Vandaag is haar laatste werkdag.

Morgen huppelt zij door het gras.’

Lieslotjes ogen worden groot van verrassing.

‘Papa moet dat veulen kopen. Ik wil een veulen voor mijn verjaardag. Dat stomme spel brengt hij maar naar Bart Smit terug. Waar is papa?’

Zij kijkt verschrikt rond want papa ziet zij niet.

Papa kletst van verveling met een vreemde meneer.

Als Lieslotje hem bij de draaimolen ontdekt, zeurt zij dat hij naar de pony's moet kijken.

Hij laat zich meetrekken.

‘Papa, deze meneer zegt dat Vlekje een baby krijgt. Vraagt u eens hoeveel een veulen kost? Ik neem wel een pony in plaats van een paard.’

Papa roept boos: ‘kind hou op met je gezeur! Stop met jouw gezanik! Jij krijgt ook geen pony! Heb jij mij gehoord? Ben ik duidelijk zat?’

Lieslotje blijft zeuren, zij trekt uit boosheid aan haar vaders jas.

De ponymeneer lacht naar Lieslotje.

Hij komt naar haar toe.

‘Lieslotje als jij wilt mag jij Bontje best een dagje verzorgen. Het is bijna vakantie, misschien kom jij dan samen met papa een dagje naar mijn pony's. Mijn weilandje ligt net buiten het dorp.

Je moet wel een boterham meenemen want te eten geven doe ik je niet.

Bontje zal blij zijn als jij komt.’

Hij geeft papa een kaartje en die bedankt hem.

Lieslotje huppelt naar huis, zo blij is zij.

Zij houdt zichzelf voor dat papa het veulen koopt.

Dan is eindelijk de vakantie aangebroken.
Het eerste wat Lieslotje vraagt is: 'papa wanneer mag ik naar Vlekje?'

'Volgende week misschien.

Maandag moet jij naar oma, dan moet ik werken.
Ik kan geen zes weken bij mijn baas wegblijven.'
Lieslotje is boos. Dat blijft zij de hele dag.

Nu het maandag is heeft papa Lieslotje al vroeg naar oma gebracht.

Daar vraagt zij poeslief: 'gaan wij naar het weiland met die pony's buiten het dorp?'

'Nee,' zegt oma: 'we gaan naar de speeltuin.
Ik heb geen zin in een lange wandeling.'

Lieslotje is nu ook boos op oma, zij had zich er zo op verheugd.

Oma is niet blij dat Lieslotje kwaad is daarom bedenkt zij iets leuks.

'We halen een ijsje.'

'Ik wil geen ijs! Ik wil ook niet naar de speeltuin.
Ik wil alleen naar Vlekje oma!'

Oma reageert korzelig: 'ik ga al niet meer.

Vermaak je maar met het speelgoed dat hier ligt!'

Zij geeft geen aandacht meer daarom pakt Lieslotje papier en kleurpotloden.

Zij gaat aan de tafel zitten en tekent paarden.
Die paarden geeft zij felle kleuren.
Alles eromheen kleurt zij roze en een groene
streep want dat is gras op haar tekening.

Als de tekening af is geeft zij die aan oma.

‘Hier voor u, ik zal nooit meer brutaal zijn.’

Oma is zo blij dat zij belooft: ‘volgende week gaan
wij een dagje naar de pony’s.’

Lieslotje is intens gelukkig, zij denkt: ‘ik moet nog
maar zeven nachtjes slapen en dan ga ik naar
Vlekje.’

Die nacht in haar eigen bed piekert zij hoe een
veulen verzorgd moet worden. Haar ogen worden
zwaar van het kijken in het duister.

Lieslotje valt inslaap, zij droomt van Vlekje en van
papa. Hij koopt Vlekje voor haar.
Hij koopt ook haar mooie veulen.

Plots schrikt zij doordat papa in haar kamer roept:
“Lieslotje opstaan!”

‘Weet je nog? We zouden toch naar de pony’s
gaan?’

“Sta nou op meid, ik moet zo naar mijn werk!
Blijf nou niet liggen, kom eruit!”

‘Maar oma dan? Gaat oma ook mee?’
‘We gaan met de fiets.’

Binnen een oogwenk ziet zij een prachtig weiland
met acht pony’s.

‘Waar is Vlekje? Is zij er niet?’
‘Vlekje staat in de stal,’ zegt papa: ‘zij heeft een
veulen. Ik koop Vlekje en haar veulen.’
‘Hoera, hiep, hiep hoera! Ik krijg eindelijk een
paardje.’

“Kom jij nog eens je bed uit!” schreeuwt papa.
“Ik heb je al twee keer geroepen!”

Lieslotje schrikt wakker. ‘O nee, het was een
droom! Papa koopt helemaal geen pony voor mij.
Ik vind het gelijk geen leuke droom meer.
Was het maar echt.’

HOOFDSTUK 3

EEN VEULEN MET VLEUGELS.

Oma heeft beloofd om vandaag naar Vlekje te gaan.

Zij heeft het kaartje met het adres van papa gekregen.

Met een mand vol eten en drinken stapt zij op haar fiets.

‘Jij mag achterop,’ zegt zij: ‘ga op de bagagedrager zitten.

Je zit wel een beetje hard maar dat is maar voor een kwartiertje. Als ik hard trap zijn wij er zo.’

Lieslotje vindt het spannend, zij mag straks de pony verzorgen.

Omdat oma snel fietst, zijn zij er binnen een ommezien.

De ponymeneer staat bij de stal.

Hij roept: ‘kom snel, Bontje krijgt een baby.’

Lieslotje rent ernaartoe en kan nog net zien dat het veulentje geboren wordt.

‘Noem mij maar Adrie,’ zegt de ponymeneer: ‘dat is gemakkelijker dan ponymeneer.

Kijk, zij likt het kleintje schoon en zij wil dat het gaat staan.’

Lieslotje vraagt ‘heet zij dan geen Vlekje?

Heet zij Bontje?’

‘Ik dacht dat jij dat al wist.
Als jij wilt kunnen wij haar veulen Vlekje noemen.
Het staat vast dat zijn mama Bontje heet.
Jij heet Lieslotje dat staat ook vast.
Jouw naam staat in jouw paspoort en Bontje heeft
er ook één, zij heeft een dierenpaspoort.’
‘Mag ik Bontje aaien?’ vraagt Lieslotje.
Zodra haar veulen staat mag jij haar verwennen.
Hier, geef Bontje een lekker appeltje of een peen.
Wij maken samen haar plekje schoon dat vindt zij
vast fijn. Ik haal wat spullen.’

Als Lieslotje in Bontje’s box staat ontdekt zij iets vreemds.

Zij schrikt: ‘oma, moet u zien! Het veulentje heeft gekke bobbels op zijn rug. Zou het ziek zijn?’
Oma ziet ook die vreemde bobbels op de schouderbladen van het veulen.
Zij rent naar buiten.

‘Meneer Adrie! Meneer Adrie, er is iets mis met het veulen!’
Adrie komt met grote passen naar de stal.
Oma wijst naar de bobbels.

‘Grutten,’ schrikt Adrie: ‘ik zal de veearts laten komen.’

Lieslotje is er nog als de veearts er is.

De veearts voelt aan de knobbels hij zegt: ‘ik weet niet wat het is.

Ik zal de moeder en haar veulen meenemen.

Het veulen moet moedermelk, ik wil hen niet scheiden. Ik wil het veulen onderzoeken.’

Lieslotje kijkt verdrietig als de veearts beide dieren inlaadt.

‘Het spijt mij Lieslotje,’ zegt Adrie. ‘Je kunt mij wel helpen de andere pony’s te verzorgen.’

Lieslotje huilt opeens, zo zielig vind zij het veulen.

‘Wil jij liever naar huis?’ vraagt oma.

‘Ja,’ snikt Lieslotje.

‘Geef mij uw adres, u krijgt een bericht zodra ik iets weet,’ zegt Adrie tegen oma.

De volgende dag krijgt oma een bericht van de veearts.

Hij heeft vleugels onder het veulenvel ontdekt en schrijft dat het veulen nu weer thuis is.

Oma en Lieslotje mogen naar het veulen kijken.

‘Vooruit,’ zegt oma: ‘wij gaan snel naar het weilandje.’

Zij fietst daar haastig heen.

Als zij daar zijn, rent Lieslotje naar de pony’s.

Zij aait de moederpony.

‘Wat heb jij een vreemd veulen gekregen Vlekje, ik bedoel Bontje!’ Daarna aait zij het veulen.

‘En jij lijkt op een sprookje.’

Lieslotje en oma vertellen iedereen over het gevleugelde veulen.

Binnen een ommezien weet iedereen dat er een gevleugelde pony is geboren.

Dat maakt velen nieuwsgierig.

Het nieuws over het veulen komt zelfs op de televisie en op internet.

Het is ook zo’n bijzonder veulentje!

HOOFDSTUK 4

LIESLOTJE EN DE BOEVEN.

Midden in de nacht stelen boeven het gevleugelde veulentje. De andere pony's laten zij op het weiland.

Oma krijgt het nieuws 's morgens te horen maar Lieslotje weet nog van niets, zij is buiten.

Zij verveelt zich.

Bij oma in de straat wonen geen vriendinnen.

Zij rent oma's huis binnen en vraagt.

'Mag een vriendin hier spelen? Ik moet haar wel ophalen.'

'Waar woont die vriendin?' vraagt oma.

'Vlak bij ons huis, mag het oma? Toe?'

'Als je maar direct weer hiernaartoe komt.

Wacht even, er ligt hier nog een oude telefoon.

Als je de één intoetst kun jij met mij telefoneren.

Bel als er iets is.'

Lieslotje rent door de straten naar een plein. Er staat een auto op de stoep geparkeerd. Omdat zij erlangs wil, kijkt zij in de auto.

In de auto staat een krat en in die krat ziet zij het veulentje.

'Arm Vlekje hebben zij je gepikt?

'Ik kom je redden hoor lief diertje.'

Lieslotje klimt in de auto.

‘Ik haal je uit de auto dan ben je snel weer bij jouw mama.’

Zij rukt en trekt aan de latten van de krat maar die zijn stevig vast getimmerd.

Dan worden plotseling de autodeuren dichtgesmeten. Meteen rijdt de auto weg.

Lieslotje zit in het donker, zij fluistert: ‘waar is mijn telefoon, o hier.’ Zij voelt in het donker aan de toetsjes op de ouderwetse mobile telefoon.

‘Dit zal de één wel zijn.’ Zij drukt op het toetsje.

‘Met oma, waar zit je?’

Lieslotje snikt: ‘ik zit achterin een vrachtwagen en die rijdt ergens.’

‘Wat?’ schrikt oma. ‘Ben jij zomaar in een auto gestapt? Je weet toch dat jij niet met vreemden mee mag gaan! Ik heb toch over kinderlokken verteld! Weet jij het kenteken?’

Lieslotje denkt na.

‘Nee,’ zegt zij: ‘de laatste nummers wel, MPM 37 geloof ik.’

‘Wat voor een kleur heeft die auto en weet jij misschien het merk?’

‘Een Ford geloof ik. Het is een bestelbus, geen vrachtwagen. Het is een blauwe auto.

Een korenbloemen kleur.’

‘Maak je geen zorgen, ik bel meteen de politie.’

Lieslotje wilde nog vertellen dat Vlekje ook in de auto is maar oma hoort zij niet meer.

Plotseling gaan de autodeuren open.

‘Wat doe jij hier meid, stap eens uit deze auto?’

Lieslotje stapt langzaam uit de auto.

Voor haar staan twee mannen.

Zij krijgt het nu echt benauwd.

Had zij nu maar niet in de auto gestapt.

‘Wat moeten we doen,’ zeggen de mannen tegen elkaar. ‘Kunnen wij dat meisje hier achterlaten?’

‘Nee,’ zegt de ander: ‘zij moet weer in de auto. Misschien verraad zij ons. Ik wil niet naar de gevangenis terug.’

‘Je hebt gelijk. Wij verkopen eerst dat paard, daarna sluiten wij haar ergens op zodat niemand haar vindt.’

Lieslotje wordt ruw de auto ingesmeten.

Nu de auto over de snelweg zoeft is zij erg angstig.

‘Ik moet wat doen,’ bibbert zij: ‘die krat moet open. Ik ga Vlekjes vleugels beschadigen dan kunnen zij hem niet verkopen want een vlinder vliegt ook niet met beschadigde vleugels. Niemand wil hem kopen als hij geen vleugels heeft.’

Zij zoekt in de auto of zij iets kan vinden waarmee de krat te openen is. Er ligt niets.

Dan wringt zij haar arm in de krat om zo bij Vlekjes vleugels te komen.

Ze zit vast, haar arm kan niet voor of achteruit.

Haar arm doet zo’n pijn dat zij begint te huilen.

‘Zal ik stoppen?’ vraagt de ene boef.

De ander antwoordt: ‘laat janken! Wij hebben haast.’

“**Tatu, tatu,**” klinkt het achter de Ford.

Er rijdt een politiewagen achter de blauwe bestelbus. De bestelbus gaat steeds harder rijden.

Het wordt een gevaar op de weg.

De auto zou zomaar kunnen botsen.

Hij rijdt zigzaggend dan weer links dan weer rechts.

De politieauto volgt razendsnel. “**Tatu, tatu.**”

Er komt een tweede politiewagen naderbij en ook een derde en een vierde.

Nog weten de boeven hen te ontwijken.

‘Gelukkig heeft oma ze gewaarschuwd,’ denkt Lieslotje: ‘ik zal snel gered worden.’

HOOFDSTUK 5

ADRIE LIEGT.

De auto rijdt nog steeds als een gek over de snelweg.

Vreemd genoeg rijden er geen andere auto's meer over die weg.

In de verte doemt een mat op met spijkers erin.

Plotseling klinken er knallen doordat alle vier de autobanden klappen.

De bestelbus slipt en kantelt een paar keer.

Razendsnel parkeren alle politieauto's om de bestelbus.

Agenten schreeuwen: 'eruit! Komen jullie eruit met jullie handen op je hoofd!'

De boeven kruipen jammerend uit de verfrommelde gekantelde auto.

Lieslotje huilt achterin het busje.

Als de achterdeur wordt opengebroken zegt een agent: 'blijf liggen er komt een ambulance.

Er moet ook een dierenambulance voor het veulen komen.'

Lieslotje trilt over heel haar lijf. Zij is overstuur.

Dan hoort zij weer een sirene, het is de sirene van de ambulance die haar komt halen.

Voordat zij het beseft is haar arm los en ligt zij op een brancard. Zij wordt de ambulance ingedragen.

Zij vraagt: 'is de dierenambulance er al?'

'Die zal straks wel komen. Dat duurt even omdat die van ver moet komen. Maak je niet bezorgd, jouw paardje wordt snel gehaald.'

Nu zij in het ziekenhuis is maakt zij zich meer en meer zorgen om Vlekje.

Had die maar geen vleugels.

Als er foto's van al haar botten zijn gemaakt is zij aldoor zo in gedachten dat zij niet merkt dat haar arm in gipsverband gewikkeld wordt.

Terwijl zij wordt beklopt zegt een arts: 'zij hoeft hier niet te blijven. Zij mag naar huis. Zij moet morgen in een ziekenhuis bij haar in de buurt op controle gaan. Ik schrijf een brief die zij aan de dokter moet geven.'

Lieslotje wordt door de politie naar oma gebracht. Mama en papa zijn daar ook.

Haar vader is boos maar mama is blij dat zij thuis is.

Papa moppert: 'Lieslotje waarom ging jij met vreemden mee? Dat is gevaarlijk, dat weet jij toch?'

'Ik ging per ongeluk mee. Ik zag Vlekje en ik wilde hem bevrijden daarom was ik ingestapt.

De auto reed plotseling weg. De boeven ontdekten mij omdat zij mij met oma hoorde praten.

Zij wilden mij niet meer vrijlaten en zij wilden Vlekje snel verkopen.

Doordat de politie ons achterna zat, kregen wij dat ongeluk.

Mama zegt: 'gelukkig is alleen jouw arm gebroken.'

'Mijn arm zat al klem in de krat waarin Vlekje was opgesloten. Door het ongeluk brak mijn arm.

Ik wilde een stukje vleugel afscheuren zodat Vlekje dan niet meer zou kunnen vliegen.

Dan zou hij een gewone pony zijn en de boeven zouden hem niet meer aantrekkelijk vinden.

Misschien zouden zij hem dan loslaten.'

'Wat ben je gemeen Lieslot!' moppert oma.

'Ik begrijp het wel,' meent papa. 'Het is nog nooit voorgekomen dat er een pony met vlindervleugels is geboren. Het is een apart diertje.

Zo'n paard wil iedereen wel hebben.

Boeven zien goud in hem.

Hij is dan ook veel geld waard.'

'Die vleugels moeten eraf papa.

Ik vind dat u met Adrie moet praten.

Hij moet de pony laten opereren.'

'Dat beslis jij niet, dat moet meneer Adrie zelf weten.'

Toch is Lieslotje ervan overtuigd dat de vleugels eraf moeten.

'Hij heeft ze toch niet nodig?'

‘Hij heeft toch vier benen? Alle paarden lopen.
Waarom moet deze dan vliegen?’

‘Jij wilt je armen toch ook niet kwijt?’ bitst oma.
‘Die vleugels horen bij het veulentje omdat die ermee is geboren,’ zegt mama.
‘Als jullie niet met Adrie gaan praten, praat ik wel met hem,’ beslist Lieslotje.
En dat doet zij.
Adrie belooft dat de vleugeltjes verwijderd worden omdat het veulen toch nog in de dierenkliniek is.

Lieslotje gaat elke middag kijken of het veulen al thuis is. Telkens gaat zij voor niets naar het weiland. Elke keer vertelt Adrie dat het veulen nog in de dierenkliniek is.

Als zij vraagt waar die kliniek is omdat zij het veulentje wil bezoeken, zegt hij dat hij dat niet weet.

Omdat zij erom zeurt gaat papa een keertje mee naar het weiland.

Hij vraagt Adrie of het veulen al beter is en wanneer die thuiskomt.

Adrie liegt dat het veulen is weggevlogen.

Hij vertelt dat het veulen eerst in een boom vloog om vervolgens weg te vliegen.

‘Ik heb hem nog gezocht,’ zegt hij.

Lieslotje kijkt daarna vaak omhoog.

Zij hoopt het vliegende veulen te zien.

Zij weet niet dat het veulen is verkocht en dat het paardje in het buitenland is. Zij weet ook niet dat Adrie daar veel geld voor heeft gekregen.

Als zij weer eens naar het weiland fietst zijn de andere pony's er ook niet meer.

Op het weiland staat een bord met “te koop” erop. Alle stalletjes zijn weg.

Eenmaal weer op school vertelt zij erover maar niemand gelooft haar.

Zij doen het af als een late 1 aprilgrap.

EINDE.